

[Carsten Andersen]

med, at den eneste løsningsmodel, hr. Helge Adam Møller har, er, at forældrene skal have mere tid. Men samtidig erkender hr. Helge Adam Møller jo, at forældrene også kan være på arbejde.

Det, der ligger i de forslag, der har været om en børneombudsinstitution, er ikke, at den skal komme ud og forhindre mobningen, eller at børneombudsinstitutionen skal komme og passe på børnene. Der ligger det i det, at vi får rejst en debat, vi får nogle synspunkter på, hvordan vi får ændret samfundet, hvordan vi får nogle løsningsmodeller, som forhindrer disse ting.

Det er, ligesom det her forslag og også alle andre forslag, som er gået i den retning, bliver sat op som et alternativ til børnepasnin-gen. Det er ikke det, sagen drejer sig om. Sagen drejer sig om, at vi diskuterer rundt omkring i samfundet, i nærmiljøet, hvordan vi får indrettet det samfund, så det opfylder f.eks. FN's formålsparagraf vedrørende børn, så at lovene og den måde, vi regerer landet på, tager hensyn til børnene.

Aase Olesen (RV):

I forlængelse af det, hr. Carsten Andersen lige har sagt, vil jeg sige, at man nok med fordel kunne have diskuteret en hel del af de forslag, der nu ligger i Folketinget, samtidig med børneredegørelsen på torsdag. Men det er jo ikke noget, vi er herre over her.

Jeg må konstatere, at forslagsstillerne ikke har noget svar på en række af de spørgsmål, som er helt centrale for dette, som jeg stillede i mit første indlæg: hvordan skal denne institution placeres i forhold til Folketinget, i forhold til ministerier? I det hele taget: hvordan skal den vælges? Hvem skal gøre det? Hvordan skal den sammensættes? Det er der jo så andre der må tage sig af, når Socialdemokratiet ikke vil give et bud på den sag.

Fru Jytte Andersen sagde, at hvis det drejede sig om at tage klageinstansen ud af kompetencen for denne institution, så kunne man da se på det, og så kunne man da tage det ud, og så kunne man se, om man så kunne skaffe flertal for det. Socialdemokratiet har hele tiden vidst, at det er et centralt punkt for os, så det er meget ejendommeligt, at man alligevel har det med.

Det andet, jeg påpegede i mit første indlæg, vores helt principielle modstand mod at

udvande ombudsmandsbegrebet, tog fru Jytte Andersen overhovedet ikke stilling til. Da jeg fra anden debat ved, at fru Jytte Andersen ikke er meget for at læse i tidligere forhandlingstekster, skal jeg tillade mig at citere, hvad jeg selv sagde den 8. november 1985 i forbindelse med behandlingen af VS' forslag, sp. 1934:

»Ombudsmandsbegrebet er noget specielt dansk, så meget, at det med sit danske ord går ind i andre folks sprog, og vi opfatter det primært som en overordnet myndighed, hvortil man kan klage over andre myndigheder, og, som det er blevet sagt, en overordnet myndighed, der har kompetence til at påpege fejl ved den forvaltning, vi alle sammen skal leve under. Vi vil derfor være betænkelige ved, at man på en række områder opretter ombudsmandsinstitutioner, og vi tror i øvrigt heller ikke, at det i denne sammenhæng er en særlig god idé at oprette en central myndighed.«

Den kompetence, man her tillægger en ombudsmandsinstitution, at den kan kritisere andre forvaltninger, mener vi skal tillægges en central myndighed eller et centralt organ. Derfor kan man ikke bare sige: så kan vi ændre lidt ved bemærkningerne til vores forslag.

Jytte Andersen (S):

Jeg vil først sige til fru Inger Stilling Pedersen, at jeg vil såmænd også godt tilbyde, at hvis der kom nogle gode ideer og gode tanker fra Kristeligt Folkeparti, så vil Socialdemokratiet godt sponsore dem, ligesom VS tilbød det. Men lad os nu se, om der kommer nogen.

Til hr. Helge Adam Møller, som tog hul på torsdagens debat, vil jeg godt sige, at der altså ikke er nogen modsætning i at sige, at forældrene har ansvaret. Det mener Socialdemokratiet også. Forældrene har ansvaret for børnene, men samfundet har en forpligtelse til, at de vilkår, der tilbydes børnefamilierne, er maksimalt gode. Den samfundsforpligtelse handler om politiske beslutninger, måske også faglige beslutninger. Men de prioriteringer, som vedrører børn, slår desværre ikke stærkt nok igennem, når de endelige streger og de endelige konklusioner skal drages, når det drejer sig om politiske beslutninger.